

Romeria de les Marededéus Trobadres

Gairebé 2.500 pelegrins, portant 42 advocacions dels seus pobles i parròquies, han participat en la XXXV Romeria de la Ribagorça, un esdeveniment històric per partida doble, ja que per primera vegada aconseguia reunir els titulars dels tres bisbats amb competències en la comarca, Lleida, Barbastre-Montsó i Urgell, i en segon lloc, perquè després de 16 anys tornava a celebrar-se en territori lleidatà, d'on havia deixat de fer-se arran de la segregació de la nostra Diòcesi.

Jordi Pérez

Beatificació de 522 màrtirs a Tarragona

Proper diumenge 13 d'octubre

Ha arribat el dia tan esperat. Han passat 77 anys, però el record d'aquests màrtirs ha estat i segueix estant viu en la ment i el cor de molts pobles i molta gent.

I ara ve el reconeixement oficial de l'Església: reconeixement de la seva fe, de la seva valentia, de la seva capacitat de perdó, i per això se'ns proposen com a exemples a imitar en els moments senzills i forts de la nostra vida quotidiana.

Heus aquí el sentit de la beatificació. Donem gràcies a Déu d'aquest «núvol tan gran de testimonis», que ens esperonen a viure la nostra fe.

Des de Lleida ens hi farem presents, a la Beatificació, uns 850 pelegrins, entre els quals, el bisbe Joan Piris, 30 sacerdots, 25 autoritats, uns 90 familiars dels màrtirs, i altres fidels.

La cerimònia començarà a les 12 del migdia amb el missatge del papa Francesc, retransmès per televisió. S'hi esperen uns 25.000 pelegrins de tota Espanya, amb uns 400 autocars.

El lloc de la Beatificació serà el complex de la Universitat Laboral de Tarragona. Presidirà el cardenal Angelo Amato, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants.

Mn. J.R. Ezquerro

AJUDANT A VIURE

Contemplar el misteri cristià

En la tradició de la pietat popular, el mes d'octubre ha estat anomenat el mes del Rosari i, com deia el beat Joan Pau II, resar el Rosari és en realitat contemplar el rostre del Crist amb Maria i és una eina summament vàlida per afavorir en els fidels l'exigència de contemplació del misteri cristià.

Afirmar que el Rosari és una oració contemplativa és animar a resar-lo amb les actituds de l'anomenada «Lectio divina», de gran força en la tradició orant de l'Església (*lectio, meditatio, oratio* i *contemplatio*). Es tractaria d'apropar-se als misteris de la vida del Crist amb els ulls de la fe i amb la mirada de Maria: interrogadora davant l'escapada de Jesús adolescent al Temple; penetrant i capaç de llegir les decisions de Jesús en les noces de Canà; adolorida, sobretot sota la creu; radiant d'alegria en la Resurrecció i ardorosa en la Pentecosta. Perquè allò que Maria fa conservant en el seu cor els records del seu Fill (*Lc 2,19* i *2,51*) no és simplement registrar-los sinó «meditar-los». Si no assumim aquesta dimensió contemplativa en resar el Rosari en comunió amb la memòria vivent de la Mare de Jesús, podem reduir-lo a repetir fórmules amb poc sentit.

Sabem que l'espiritualitat cristiana no es pot entendre si no és com un seguiment de Jesús i aquest és impossible sense aprofundir (contemplar) els seus «misteris»: fer-ne memòria, comprendre'ls, configurar-se amb Ell, suplicar i anunciar allò contemplat.

El Rosari és una pregària feta estalonant-se amb l'oració de Maria. Sense disminuir per a res la realitat de l'únic Mediador —Jesucrist—, Maria col·labora d'una manera particular per tal que ens centrem en la persona que se'ns manifesta en els misteris que recordem amb Ella.

Joan Pau II diu que aquest «recordar» és el recordar bíblic, com allò que va fer Jesús en llegir el text d'Isaïes en la sinagoga de Natzaret a l'inici del seu ministeri públic (*Lc 4,21*). I des d'aquesta perspectiva, amb la finalitat d'emfatitzar aquest caràcter cristològic del Rosari, va proposar la incorporació dels misteris referents a la vida pública de Jesús que anomena «Misteris de la llum». Així podem afirmar amb més seguretat que realment el Rosari és un compendi de l'Evangelí, i és una pregària orientada a fer viure l'espiritualitat cristiana com una verdadera introducció a la profunditat del cor de Crist, abisme de goig i de llum, de dolor i de glòria.

Com ens recorda la carta de sant Pau als Efesis: l'ideal del batejat és «que el Crist habiti en els vostres cors per la fe i així, arrellats i fonamentats en l'amor, sigueu capaços de comprendre, amb tot el poble sant, l'amplada i la llargada, l'alçada i la profunditat de l'amor de Crist; que arribeu a conèixer aquest amor que sobrepasa tot coneixement i, així, entreu del tot a la plenitud de Déu» (*Ef 3,17-19*).

El Rosari promou aquest ideal oferint l'exemple i la intercessió de Maria, dona de fe, de silenci i d'escolta, inseparablement unida a Jesús.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

») Aquesta imatge parla

▶ **ANTON GORDILLO**

La força de la pregària

El passat 8 de setembre va professar solemnement com a monjo de Montserrat el G. Anton Gordillo. Doctor en enginyeria industrial, va deixar la docència com a professor de l'àrea de ciència de materials per entrar al Monestir «en recerca d'una major unió amb Déu a través de la pregària, essent testimoni d'un Déu amorós i proper».

Què li va canviar la vida?

El 2004 vaig anar a Veneçuela i, malgrat que ja ho havia vist en altres viatges a Llatinoamèrica, em va impactar la pobresa dels barris perifèrics i les diferències socials, la violència que pateix aquella societat amb nombrosos assassinats i robatoris, i la força d'una natura exuberant i uns paisatges fascinants. Això em va fer pensar i arribar a la conclusió que un món sense Déu és absurd.

Per què li va atraure la vida monàstica?

Després d'un procés de gairebé dos anys, em vaig enamorar de Déu. La vida quotidiana no podia satisfer aquesta relació íntima amb Déu. Necessitava dedicar molt temps a la pregària, viure en el si d'una comunitat que prega. Vaig buscar un monestir amb una comunitat nombrosa i amb un cert nivell cultural, al qual estava acostumat després de 24 anys en el món universitari.

Per què la pregària té tanta força?

El món es pot canviar de moltes maneres. Hi ha qui ho fa aportant el seu treball en un hospital, en missions, en una ONG... Jo em sento cridat a fer-ho mitjançant la pregària, a través d'aquesta relació amorosa amb Déu que pot fer canviar el cor dels homes i, per tant, millorar aquest món imperfecte en el qual vivim.

Òscar Bardají i Martín

LES GRANS PARÀBOLES DE LLUC

Paràbola del ric i del pobre Llätzer

Una crida a l'amor i a la responsabilitat (2)

En aquesta paràbola el Senyor ens vol menar d'una prudència nècia a la saviesa veritable, que ens faci reconèixer el bé real. I això fa que pugem afirmar a partir dels salms, encara que la paràbola no ho digui expressament, que el ric cràpula ja en aquest món va ser un home de cor buit que, en les seves disbauxes, no intentava altra cosa que ofegar la seva buidor.

A l'altra vida, es destapa la veritat d'aquesta vida. Aquesta paràbola ens desperta per veure aquesta veritat i, al mateix temps, és una crida a l'amor i a la responsabilitat que ja ara tenim davant dels nostres germans pobres, tant pel que fa al gran món internacional com al món que ens envolta.

En la descripció de l'altre món, Jesús s'expressa d'acord amb les imatges que es tenien en el judaisme d'aquell temps. En aquest sentit, té la seva importància que Jesús suposi en la paràbola que hi ha un estat intermedi entre mort i resurrecció de la carn, representació que, en temps de Jesús, s'havia generalitzat entre els jueus.

L'home ric, des de l'*Hades*, diu a Abraham el que molts, tant en aquell temps com avui, voldrien dir a Déu. Si vols que creguem en tu i que visquem d'acord amb la revelació de la Bíblia, cal que et manifestis amb més evidència. Envia'ns algú de l'altra vida que ens expliqui com és tot en realitat.

El problema de la petició d'un senyal, l'exigència d'una evidència més gran de la revelació travessa tot l'Evangeli. La resposta d'Abraham, com també la de Jesús a la petició d'un senyal és clara: el qui no creu la paraula de l'Escriptura, tampoc no creurà si algú vingués de l'altre món. Les veritats més grans no poden tenir mai la mateixa evidència empírica que les coses materials.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Influencia de la paz interior en el organismo

El doctor Mario Alonso Puig, investigador de la Universidad de Harvard (EE.UU.), confirma algo que hace siglos se practica en el cristianismo: —«La felicidad es una forma de ser y de estar. (Una cosa es *estar*, que indica que ocurre alguna que otra vez, y otra cosa es *ser*, que indica que es algo permanente). La felicidad está asociada al aumento de un neurotransmisor llamado dopamina. Cuando estamos en este estado de paz interior, el sistema nervioso parasimpático se activa y favorece la producción de reacciones que actúan benéficamente para nuestro organismo.

»En nuestro tiempo se ha descubierto una realidad ya existente: la hormona de la felicidad es la oxitocina. La segregamos cuando estamos contentos, hacemos el bien, gozamos de paz interior; nos reporta gozo y bienestar cuando estamos ejercitando el intelecto, leyendo, escuchando, meditando, haciendo el bien, realizando acciones positivas. Se impone pararnos y definir prioridades.»

—Cultivemos la paz interior y hagamos el bien. Cuidemos nuestra vida espiritual. Viviremos más contentos y felices.

J. M. Alimbau

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Una vida per fer un temple

Gaudí és arquitecte, però des de molt jove, des del *Manuscrit de Reus*, escrit quan només tenia vint-i-sis anys, deixa clar que el cim de l'arquitectura és l'edifici religiós, la «gran església». En aquell moment (1878), Gaudí és un arquitecte jove que acaba de graduar-se i que encara ha d'obrir-se camí. Però ja entén que el seu projecte és recrear el drama d'un Déu que se sacrifica per l'home, donant el seu Fill per a la salvació del món. Així s'expressa en el *Manuscrit de Reus*, pàg. 35.

Cinc anys més tard (1883), Gaudí acceptarà l'encàrrec de construir una gran església: la Sagrada Família. A partir d'aleshores es produeixen en la seva vida dos creixements simultanis: el de l'obra i el de l'autor. Gaudí va deixant que la Bíblia (particularment el Nou Testament) i la litúrgia catòlica (particularment els sagraments) es converteixin en l'eix de la seva existència. Hi ha dos fets de gran densitat espiritual en aquest camí: el dejuni durant la Quaresma de 1894 i l'estada al sanatori de Puigcerdà (1911), on, convalescent d'unes febres malignes, coneixerà els escrits de sant Joan de la Creu. I arribarà a dir: «No sóc jo qui construeix la Sagrada Família; és la Sagrada Família que em construeix a mi.»

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

7. **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Jo 1,1-2,1-11 / SI: Jo 2,3.4.5.8 / Lc 10,25-37]. Mare de Déu del Roser, commemoració de la victòria de Lepant (1571); sant Marc, papa (romà, 336).
8. **Dimarts** [Jo 3,1-10 / SI 129 / Lc 10,38-42]. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.; santa Taïs, penitent.
9. **Dimecres** [Jo 4,1-11 / SI 85 / Lc 11,1-4]. Sant Dionís, primer bisbe de París, romà, i companys clergues, mrs. (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca 1541 - Roma 1609), prev. fund.
10. **Dijous** [MI 3,13-4,2a / SI 1 / Lc 11,5-13]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de València (agustiniana), de Fuenllana; sant Sabí, ermità al Pirineu.
11. **Divendres** [Jl 1,13-15;2,1-2 / SI 9 / Lc 11,15-26]. Santa Soledat Torres Acosta (Madrid 1826-1887), vg., fund. Serventes de Maria, vetlladores dels malalts (SM, 1851); sant Germà, bisbe i mr.
12. **Dissabte** [1Cr 15,3-4.15-16;16,1-2 (o bé: Ac 1,12-14) / SI 26 / Lc 11,27-28]. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó; sant Serafi de Monte Granario, rel. caputxí; santa Domnina, vg.
13. **† Diumenge vinent**, XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [1Re 5,14-17 / SI 97 / 2Tm 2,8-13 / Lc 17,11-19]. Mare de Déu del Remei; sant Eduard (1002-1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster; santa Celedònia, vg.

DIUMENGE XXVII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Habacuc (Ha 1,2-3;2,2-4)

Fins quan, Senyor, demanaré auxili i no m'escoltareu, cridaré: «Violència», i no em salvareu? Per què deixeu que vegi aquestes calamitats i contempli tantes penes? Tinc davant els ulls devastacions i violències; hi ha baralles i s'aixequen discòrdies.

El Senyor em respongué: «Escriu una visió, grava-la sobre tauletes d'argila, que es puguin llegir corrents. És una visió per a un moment determinat, que aspira al seu terme, i no fallarà. Espera-la, si es retardava; segur que vindrà, no serà ajornada. L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur, però el just viurà perquè ha cregut.»

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant el Senyor, que ens ha creat, / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, / tot i haver vist les meves obres.» R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

(2Tm 1,6-8.13-14)

Estimat, et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les meves mans. L'Esperit que Déu ens ha donat no és de covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny. Per tant, no t'averonyeixis ni del testimoni que donà el nostre Senyor, ni de mi, que estic empresonat per ell; tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'Evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona. Tingues com a norma la doctrina sana que has escoltat dels meus llavis, i viu en la fe i en l'amor de Jesucrist. El tresor que t'ha estat confiat és valuós. Guarda'l amb la força de l'Esperit Sant que viu en nosaltres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 17,5-10)

En aquell temps, els apòstols digueren al Senyor: «Doneu-nos més fe». El Senyor els contestà: «Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: "Arrenca't de soca-rel i planta't al mar", us obeiria.

Suposem que algú de vosaltres té un esclau llaurant o pasturant el ramat. Quan ell torna del camp, li diu mai que entri de seguida i segueix a taula? No li diu, més aviat, que prepari el sopar, que estigui a punt de servir-vos mentre mengueu i beveu, i que ell menjarà i beurà després? I quan l'esclau ha complert aquestes ordres, qui ho agraeix? Igualment vosaltres, quan haureu complert tot allò que Déu us mana, digueu: "Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure".»

▶ Lectura de la profecia de Habacuc (Ha 1,2-3;2,2-4)

¿Hasta cuando clamaré, Señor, sin que me escuches? ¿Te gritaré: «Violencia», sin que me salves? ¿Por qué me haces ver desgracias, me muestras trabajos, violencias y catástrofes, surgen luchas, se alzan contiendas?

El Señor me respondió así: «Escribe la visión, grábala en tablillas, de modo que se lea de corrido. La visión espera su momento, se acerca su término y no fallará; si tarda, espera, porque ha de llegar sin retrasarse.

El injusto tiene el alma hinchada, pero el justo vivirá por su fe.»

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto, / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras.» R.

Crist mort en creu. Cap d'alabastre d'un crucifix desaparegut. Autor anònim de l'escola gòtica catalana. MNAC (Barcelona)

🗣️) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo

(2Tm 1,6-8.13-14)

Querido hermano:

Reaviva el don de Dios, que recibiste cuando te impuse las manos; porque Dios no nos ha dado un espíritu cobarde, sino un espíritu de energía, amor y buen juicio. No te avergüences de dar testimonio de nuestro Señor y de mí, su prisionero. Toma parte en los duros trabajos del Evangelio, según la fuerza de Dios. Ten delante la visión que yo te di con mis palabras sensatas y vive con fe y amor en Cristo Jesús. Guarda este precioso depósito con la ayuda del Espíritu Santo que habita en nosotros.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 17,5-10)

En aquel tiempo, los apóstoles le pidieron al Señor: «Auméntanos la fe.»

El Señor contestó: «Si tuvierais fe como un granito de mostaza, diríais a esa morera: "Arráncate de raíz y plántate en el mar". Y os obedecería. Suponed que un criado vuestro trabaja como labrador o como pastor; cuando vuelve del campo, ¿quién de vosotros le dice: "En seguida, ven y ponte a la mesa"? ¿No le diréis: "Prepárame de cenar, cíñete y sírvenme mientras como y bebo, y después comerás y beberás tú"? ¿Tenéis que estar agradecidos al criado porque ha hecho lo mandado? Lo mismo vosotros: Cuando hayáis hecho todo lo mandado, decid: "Somos unos pobres siervos, hemos hecho lo que teníamos que hacer".»

COMENTARI

Només que tinguéssiu fe

L'Evangeli d'avui ens presenta dos ensenyaments en un mateix fragment, sota la forma de comparança, el primer, i de paràbola, el segon. D'una banda, el poder de la fe, i d'altra banda, el reconeixement de la pròpia tasca com un servei humil.

Davant l'advertiment del Senyor contra els que són motiu d'escàndol per als germans de comunitat, i de la necessitat del perdó mutu en els versets precedents (cf. Lc 17,1-4), ara els apòstols demanen: Doneu-nos més fe. Perquè sense una fe ben fonamentada difícilment tindrem una conducta prou íntegra ni serem capaços de perdonar indefallentment les ofenses alienes.

El terme *apòstols* amb què nosaltres anomenem els Dotze que acompanyaven Jesús s'usa estrany en l'Evangeli. El terme significa *enviats* i pot referir-se tant als Dotze com als altres setanta-dos enviats per Jesús a missionar, que formarien entre tots el nucli de col·laboradors del Senyor. Potser l'evangelista pensa també en els primers missioners cristians. En ells ens hi reconeixem també nosaltres, i amb ells demanem al Senyor que augmenti i enrobusteixi la nostra fe.

Jesús respon presentant el poder de la fe: fins i tot la fe més menuda és capaç de moure i plantar una figuera al bell mig del mar! La fe més petita ja basta per viure les exigències de l'Evangeli, si volem fer-ho i ens sabem en mans de Déu.

I aquí entra la paràbola amb què Jesús continua el seu ensenyament. En una època en què la servitud —esclaus i servents— era la condició de la majoria de persones, mentre que solament una minoria eren lliures, i molt poques eren realment autònomes en l'àmbit social i econòmic, se sabia molt bé què era obeir i complir el propi deure. Esclaus i servents estaven immersos en múltiples tasques pesants i feixugues de sol a sol, sense cap reconeixement ni agraïment; només complien la seva obligació.

Viure la fe amb les seves exigències no constitueix cap mèrit, no és sinó el nostre deure, ja que la nostra vida és en mans de Déu. Ho podem resumir en dues paraules: creure i servir, com va fer Jesús.

Jordi Latorre, SDB

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Fragments de la Catequesi de Benet XVI (23/1/2013) en l'Any de la Fe

Quan afirmem: «**Crec en un Déu**», diem com Abraham: «**Em fio de tu; em lliuro a tu, Senyor**», però no com algú a qui recórrer només en els moments de dificultat o a qui dedicar algun moment del dia o de la setmana.

Dir «crec en un Déu» significa fonamentar la meua vida en ell, deixar que la seva Paraula l'orienti cada dia en les opcions concretes, sense por de perdre quelcom de mi mateix. Quan en el ritu del Baptisme es pregunta tres vegades: «Creieu?» en Déu, en Jesucrist, en l'Esperit Sant, en la santa Església catòlica i les altres veritats de fe, la triple resposta es dona en singular: «**Crec**», perquè és la meua existència personal la que ha de fer un tomb amb el do de la fe, és la meua existència la que ha de canviar, convertir-se.

Cada cop que participem en un bateig hauríem de preguntar-nos com vivim cada dia el gran do de la fe.

(www.vatican.va/audiencies)

Nomenaments

El Sr. Bisbe ha fet els següents nomenaments:

- Mn. Francisco José Ribas Fragero arxiprest de l'Arxiprestat Baix Segre.
- P. Yohanes Benjitu Bareto, cmf, vicari parroquial de Sant Antoni M. Claret.
- Mn. Antonio Ruiz Corpas, diaca permanent, adscrit a la Unitat Pastoral constituïda per la Catedral i la parròquia de Sant Pere, de Lleida.

Trobada de delegats de missions

La Casa de l'Església-Acadèmia Mariana ha estat durant tres dies a finals d'agost el punt de trobada dels delegats de Missions dels bisbats de Catalunya, que han celebrat a Lleida la seva trobada anual per planificar i organitzar el curs vinent. No hi ha mancat el temps per a la formació i per a les visites culturals. Temps que han compartit amb el bisbe de Lleida, Joan Piris, representant dels bisbes catalans per a tot allò relacionat amb les missions a casa nostra, i amb el director a Espanya de les Obres Missioneres Pontifícies (OMP), Anastasio Gil.

Jordi Pérez

Nova vida d'una jove lleidatana

Esther Sanz, la jove doctora que ha decidit deixar la seva professió per fer-se monja, ja ha començat el seu postulantat en la comunitat que les Filles de Jesús tenen al barri d'Orcasur de Madrid. El passat 29 d'agost va ingressar a la comunitat, essent rebuda per la Provincial i 32 germanes més. Aquí romandrà un any fent un curs, per viatjar després a la República Dominicana, on l'esperen dos anys de noviciat. Li desitgem que sigui molt feliç en aquest pas important que acaba de fer.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de St. Pere

De dilluns a divendres de 10 a 14 h i de 16 a 19 h. Dissabtes de 10 a 13 h

• Diumenge, 6 d'octubre:

- 12 h, Eucaristia a la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana).
- 18.30 h, Certamen Literari Marià al paranimf de l'Acadèmia Mariana.

• Divendres, 11 d'octubre:

- I Foro de Espiritualidad. Cueva del Pare Palau (de l'11 al 13 d'octubre) a Aitona.
- 19.30 h, Lliçó inaugural de l'Escola de l'Espai (FVB) al paranimf de l'Acadèmia Mariana.
- 20 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe a la parròquia del Pilar.

• Dissabte, 12 d'octubre:

- 19.30 h, Vetlla de Pregària amb motiu de les beatificacions, a la Catedral.

• Diumenge, 13 d'octubre:

- 12 h, Eucaristia i beatificacions a Tarragona.

Enquesta de la Delegació de Comunicació

La Delegació de Mitjans de Comunicació Social de la Diòcesi de Lleida està realitzant una àmplia enquesta sobre la realitat informativa del Bisbat i del seu entorn, per a tenir una base de dades sobre la qual elaborar el futur pla de comunicació encarregat pel nostre bisbe. Us convidem a participar-hi.

MCS
DELEGACIÓ DE
MITJANS DE
COMUNICACIÓ SOCIAL
Bisbat de Lleida

AYUDANDO A VIVIR

Contemplar el misterio cristiano

En la tradició de la piedad popular, el mes de octubre ha sido denominado el mes del Rosario y, como decía el beato Juan Pablo II: rezar el Rosario es en realidad contemplar el rostro de Cristo con María y es una herramienta sumamente válida para favorecer en los fieles la exigencia de contemplación del misterio cristiano.

Afirmar que el Rosario es una oración contemplativa es animar a rezarlo con las actitudes de la llamada «Lectio divina», de gran fuerza en la tradición orante de la Iglesia (*lectio, meditatio, oratio y contemplatio*). Se trataría de acercarse a los misterios de la vida de Cristo con los ojos de la fe y con la mirada de María: interrogadora ante la escapada de Jesús adolescente en el Templo; penetrante y capaz de leer las decisiones de Jesús en las bodas de Caná; dolorida, sobre todo al pie de la cruz; radiante de alegría en la Resurrección y ardorosa en Pentecostés. Porque lo que María hace conservando en su corazón los recuerdos de su Hijo (Lc 2,19 y 2,51) no es simplemente registrarlos sino «meditarlos». Si no asumimos esta dimensión contemplativa al rezar el Rosario en comunión

con la memoria viviente de la Madre de Jesús, podemos reducirlo a repetir fórmulas con poco sentido.

Sabemos que la espiritualidad cristiana no puede entenderse si no es como un seguimiento de Jesús y este es imposible sin profundizar (contemplar) sus «misterios»: recordarlos, comprenderlos, configurarse con Él, suplicar y anunciar lo contemplado.

El Rosario es una oración hecha apoyándose en la oración de María. Sin disminuir para nada la realidad del único Mediador —Jesucristo—, María colabora de una manera particular para que nos centremos en la persona que se nos manifiesta en los misterios que recordamos con Ella.

Juan Pablo II dice que este «recordar» es el recordar bíblico, como lo que hizo Jesús al leer el texto de Isaías en la sinagoga de Nazaret al inicio de su ministerio público (Lc 4,21). Y desde esta perspectiva, con el fin de enfatizar este carácter cristológico del Rosario, propuso la incorporación de los misterios referentes a la vida pública de Jesús que llama «Misterios de la luz». De esta manera pode-

mos afirmar con mayor seguridad que realmente el Rosario es un compendio del Evangelio, y es una oración orientada a vivir la espiritualidad cristiana como una verdadera introducción a la profundidad del corazón de Cristo, abismo de gozo y de luz, de dolor y de gloria.

Como nos recuerda la carta de San Pablo a los Efesios: el ideal del bautizado es «que Cristo viva en vuestro corazón por la fe. Así, firmes y profundamente enraizados en el amor, podréis comprender con todos los creyentes cuán ancho, largo, profundo y alto es el amor de Cristo. Le pido, pues, que os dé a conocer ese amor, que es mucho más grande que cuanto podemos conocer. Así estaréis totalmente llenos de Dios» (Ef 3,17-19).

El Rosario promueve este ideal ofreciendo el ejemplo y la intercesión de María, mujer de fe, de silencio y de escucha, inseparablemente unida a Jesús.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: 0081-0455-94-0006223737